

Két színész egy városból

Tűz és düh

Az ifjú színészgeneráció jeles képviselője, *Pindroch Csaba* Salgótarjánban született. Először 1992-ben felvételizett a Színművészeti Főiskolán, sikertelenül. A Balatonon próbált szerencsét, volt szállodaportás, valutaváltó, segédszínész Budapesten, az Arany János Színházban. Majd 1993-ban sikerült bejutnia a színművészetre; érezte, hogy nincs visszaút. Friss diplomásként a Budapesti Kamarához került, ahol *A vágy villamosában*, Mitch szerepében tűnt fel. Ezt az alakítást látva Pacskovszky József rendező is felfigyelt rá, és pályája egyik jelentős főszerepét ajánlotta Pindroch Csabának, a *Frankie és Johnny* című darabban, mely a nagy sikerű *Krumplirózsa* című film eredeti, színpadi változata. Egy

újabb mérföldkő, az első filmfőszerep, Herendi Gábor *Valami Amerika* című komédiájában, majd jött a *Kontroll* – az országos ismertség.

– Sokszor teljesen tehetségtelennek érzem magam; vívódom, mi ez, amit csinállok, divat ami én vagyok, ez az egész, s valójában nem tudok semmit. Vannak pillanatok, amikor érzem, hogy jó vagyok, király vagyok, isteni...; a kettő közötti állapot a depresszió – mondja Pindroch Csaba, aki visszautasítja, hogy ő sztár. Azok viszont, akik látták a *Valami Amerika* című filmet, szemtanúi, hogy ez a filmfőszerep megérdemelten hozta meg – Pindroch Csaba számára is – a szakmai sikert. Mert ez a film azt teljesítette, ami a dolga volt; újra behozta a közönséget a moziba, egy magyar filmre.

– Keményen dolgozol, most épp’ a Vígszínház társulatának a tagja vagy, filmezel is... Jobbnál jobb szerepeket kapsz: Örkény István *Pisti a vérzivatarban* című darabjában te vagy az egyik Pisti, a kimért. A *Tévedések vígjátékában* Efezusi Antipholus kettős főszerepében alakítasz maradandót, de említjük meg *A revizorban* Pjotr Ivanovics Dobcsinszkij szerepét is... Krisztusi korban vagy, harminchárom éves lettél; foglalkoztat az évek múlása, vagy csak a munkádra, a szerepekre koncentrálsz?

– Mindenre odafigyelek. Úgy érzem, mostanra megkomolyodtam, most már más dolgok érdekelnek, mint pár évvel ezelőtt: a szakma, a család, a családalapítás foglalkoztat.

– Ezen dolgozol...? Az apa szerepre készülsz?

– Igen. Amikor az ember padlót fog, onnét már nehéz felállni. Nekem sikerült. Volt, aki megfogta a kezem. És ez a párom, Linda volt. Sokat segített. Kiegyensúlyozottá tett, és boldoggá.

– Honnan a filmezés iránti vonzalom?

- Elsősorban színházban dolgozom, a filmezés főiskolás koromban kezdődött. Jöttek a filmtanszakos növendékek, és mondták: menjünk el operatőri gyakorlatra, erre-arra... Éjszaka dolgoztunk, ingyen. Ezért nem jött velem senki az osztályból, engem meg nagyon érdekelt. Gondoltam, egyrészt megtanulom a filmes szakmát, másrészt ismeretségekre teszek szert.

- Bejött a számításod?

- Igazából egyik sem jött össze. Mert ezeken az éjszakai munkákon sokat nem lehetett tanulni; azok, akikkel dolgoztam, még nem hívtak vissza. Viszont sok embert megismertem. Szóval, egy főiskolai munkámnak köszönhetem a legnagyobb filmes kapcsolatomat, Antal Nimródot. Az elsőéves vizsgafilmjében én voltam a főszereplő, s ő azóta is hív; legutóbb a *Kontroll*-ban dolgoztunk együtt, rám írta a szerepet. A *Kontroll* eddig tizenhét nemzetközi díjat nyert. Nimródot beválogatták az Európai Filmakadémiára, a legjobb rendező díjára.

- Egyszer azt mondtad: a feltűnési viszketegség hajtott a színészi pályára.

- A pályára maga a feltűnés lehetősége, meg az exhibicionizmus hajtott. Ennek különböző fórumai voltak, amiket nem hagytam ki, így a színházat sem. Az exhibicionizmusom indított el, ez volt a rugó, de ez már finomult. Hál' Istennek!

- Azt is elárultad már valahol, hogy Latinovits Zoltán a példaképed. Miért pont Latinovits?

- Az Esztergomi Ferences Gimnáziumban, harmadikban a magyar tanárom, Gärtner Júlia behozta Latinovits Zoltán egyik – *Verset mondok* – kazettáját, és az elemzett vers megnyitott bennem valamit; azóta Latinovits a példaképem.

- Bizonyára az a millió, ott a ferenceseknél, Esztergomban hatással volt rád. Hisz' papnak készültél...

- Igen, volt egy időszak, amikor úgy éreztem, hogy ez tudna működni: a szereplési vágyamat is kiélhetem, és a szeretet hirdetése is felemelő.

- Végül színész lettél.

- De én azt gondolom, hogy a színház maga is egy fórum. Ezért mondom, hogy valahol ez is papság.

- A hatások az alkotót is formálják. Gyökereid Nógrád megyében, Salgótarjában vannak. Mit jelent számodra ma ez a város?

- Tegnap éjszaka nagyon sokat gondolkoztam ezen és arra döbbsentem rá, hogy nem tudom...

- Szeretnéd elfelejteni?

- Tizennégy éves koromig a szabadságot jelentette, aztán tizennyolctól tizenkilencig a szabadosságot – az egyházi gimnázium után, ott belecsúsztam az éjszakába. Napjainkban a szabadnapokat jelenti, nagy örömmel, de tényleg. Amikor beérek a városba, mindig nagy öröm fog el – de nem állok meg, csak Eresztvényben; Salgótarjában már nincs lakásunk, a kapcsolatot a rokonok, az unokatestvérek, az ismerősök, egy-két barát jelenti. Amit onnan, Salgótarjából hoztam, az annyi, amiről ma is szól a város: az a hihetetlen kiugrás iránti vágy. Ez hatott a korosztályom tagjaira is, akik nagyrészt szintén elhagyták a várost; és ma már külföldön vagy Pesten van a legtöbbjük. Ez a kiugrási vágy persze valahol inkább kényszer volt.

- Mi marasztalt volna?

- Engem a színház érdekel.

- Budapesten elérhetővé váltak az álmaid?

– A színház Pesten fogott meg, illetve Esztergomban kezdődött; tizenöt éves koromban érintett meg egy iskolai Betlehemes játék során, akkor, ott döntöttem el, hogy ezen a pályán szeretnék továbbhaladni. A család közben lement Siófokra, édesanyám ott dolgozott, aztán Pestre költöztünk; egyértelmű volt, hogy színházi szinten itt, Pesten vannak lehetőségek.

– Tíz éve már a pályán vagy, elégedett vagy?

– Nekem ez a tíz év a jelen; s mindaz, ami előtte volt, az már a múlt.

– Mi volt az utolsó csepp?

– Mielőtt eljöttem Salgótarjából, újságkihordóként körbejárhattam azokat a helyeket is, ahol korábban még soha nem voltam; eljutottam a Művész-telepre, Pintér-telepre, Zagyvarónára, stb. – ezzel zártam.

– Tíz éve Thália Papjaként szolgálsz, de miért nem láthat Salgótarjában a salgótarjáni közönség... – nem hívnak?

– Mint színész háromszor mondtam verset: egy fotókiállítás megnyitóján az Apolló Filmszínházban, ahol Adytól *A Tűz márciusát* adtam elő; a Gagarin Általános Iskolában – én is oda jártam – szintén Adytól *A föl-földobott követ* választottam; illetve 2004-ben március 15-én Arany Jánostól *A walesi bárdokkal* léptem fel a Városháza előtti téren.

– Üzenetértékű témaválasztás.

– *A Tűz márciusa* és *A walesi bárdok* – mindkettő tűz és düh; *A föl-földobott kő* pedig egy szerelmi vallomás a szülőföldnek.

– „Érted haragszom...”-ot játszol?

– Nem titok, van bennem egy nagy szeretet – ami teljesen független a hivatalos hívásoktól vagy nem hívásoktól. Engem hív a város, magától, és én szívesen megyek.

– Mert ott vannak a gyerekkori élményeid...

– Gyakran eszembe jutnak a gyerekkori dolgok. Sokat gondolkodtam azon, hogy össze kellene hozni a Salgótarjából elszármazottakat. Én szívesen mennék, de ez ne tűnjön nyomulásnak. Ezért csak annyit kértem – egy beszélgetés során –, hogy: „Hívjatok!”... De ez nem történt meg.

– „Tűz és düh...” Te dühös vagy?

– Most, harminchárom évesen, úgy érzem, belőlem kiveszett az a tűz, hogy ott összehozzunk valamit. A Salgótarjából elszármazottak összefogásával pillanatnyilag nem foglalkozom. Most a család érdeke a legfontosabb.

– De mi lesz Salgótarjával, ha folytatódik a tehetséges fiatalok elvándorlása?

– Nem tudom, de ami most ott van, az már nem az, ami régen volt. Tizennégy éves koromig nem kellett foglalkoznom semmivel; tizennyolctól tizenkilencig nem foglalkoztam semmivel, csak az italozással, meg az IBUSZ-sarokkal, a különböző galerikben való részvétellel. Nagyon jó volt Salgótarjában, hogy mindenki ismer mindenkit.

– Lehet, hogy ez sem igaz, hisz’ megfeledkeztek rólad, pályatársadról, Gyuriska Jánosról, a Salgótarjából elszármazott fővárosi színészekről, amikor „színi tanodát” indítottak... Vagy nem vállaltatok szerepet?...

– Nincsenek illúzióim. Nem akarok semmi rosszat mondani arra, ami ott van; majd csak kibekkeli azt a pár évet a város, aztán ott, Salgótarjában is kialakul egy élhetőbb valami. Éreztem ezt már akkor is, amikor a József Attila Művelődési Központban háromszor felléptem a Budapesti Kamara Színházzal. Van egy szűk csapat,

amelyik értékeli az igényes színházi előadásokat. Bármennyire is le akarják vinni a színvonalat, az igényességet nem lehet kiirtani az emberekből. Hallottam olyan híreket, hogy ismét felmerült az önálló társulat létrehozásának gondolata; azt is, hogy kiket akartak odavinni igazgatónak... Szakmai berken belül, ott, akkor, egy kicsit elszomorodtam. Mert nekem Salgótarján elsősorban Zenthe Feri bácsit, Hollai Kálmánt jelenti. Feri bácsit, aki Salgóbányán volt gyerek, a papája meg ott volt bányamérnök, az én dédnagyapám pedig bányavasút vezető... – biztos, hogy találkoztak; de gondolták-e az öregek...

– Talán Feri bácsit kellene megkérdezni.

– Készülök rá. Persze, nem ez a lényeg. Inkább azon kellene gondolkodni, hogy mit jelent másoknak Salgótarján. Másoknak, azoknak, akik nem is ott élnek? Hát nem szomorú, hogy Gáspár Győzővel népszerűsítette magát a város polgármestere, nem a Zenthe Feri bácsival...

– Ez a vidéki lét is közrejátszik abban, hogy szerepálmaid egyike Don Quijote?

– Nem, a *Don Quijote* volt az első darab, amelyikbe belezuhantam; tehát: abba hagyva a siófoki szállodaipart, az Arany János színházba kerültem, és beestem statisztálni egy darabba, rögtön a mélyvízbe; ez nekem nagyon-nagyon megtetszett. Szerepálmommmá vált a Don Quijote-i lét, ám én magam már nem merném eljátszani Don Quijote-t. Szeretném, ha megmaradna álmoknak. Eljátszani olyan lenne, mintha egy pap Jézusnak képzelné magát. Nekem – a színházban, de az életben is – Don Quijote hitvallása, üzenete a lényeg: a világ nem olyan, amilyen, hanem amilyen lehetne.

– Ezt üzened te is, a rád írt szerepeken keresztül: „Ég veled...”?

– Paskovszki József *Az ég veled* című filmjében – a Filmszemlén volt a premierje – egy fiatal biológust alakítok, akinek van családja, de meglát egy félvér lányt és megőrül. Elmerül a bűnbe, aztán megvuduzzák, és kijózanodik.

– Bulizásra már nem marad idő...

– Időm lenne, de kedvem nincs hozzá.

– „A pénz elszáll, az égés megmarad”... – mondtad. Mire és miért?

– Ezt egy kereskedelmi televíziós munkára mondtam; akkor, amikor egy kabarésorozatban a lelkeket próbálták összemorzsolni, egy gatyaletolást szerettek volna elérni; nagyon jól fizettek, de ezt nem vette be a gyomrom. Hál’ Istennek, megszűnt a műsor.

– Úgy tűnik, megkomolyodtál.

– A *Tévedések vígjátékának* köszönhető; igaz lefogytam tíz kilót, és – harminckét évesen – újra tanulni kezdtem: beszélni, mozogni, iszonyatos alázattal dolgozni, alámenni... Ez a darab fordulópont a pályámon. Elég sokáig kellett várnom arra, hogy ismét férfiszerepet kapjak. A *Tévedések vígjátékában* (William Shakespeare), Efezusi Antiphilus kettős szerepében azt is eljátszhatom, aki én vagyok, a kinőtt nadrágost, és azt is, aki mindig lenni szerettem volna; és mindezt egy nagyon jó rendezőnek, Eszenyi Enikőnek köszönhetem, akinek mindenben igazat adtam, az ügy érdekében mindent megtettem, lenyelve a sértéseket. Úgy érzem, szeret engem a Jóisten.

– Valóban megkomolyodtál?

– Mindenképpen. Céлом van: a pályán boldogan megöregedni, és élményeket adni, kapni.

Szerettem volna repülni

„Köztudottan megszállott. Reklámot, más pénzkereseti lehetőséget nem vállal, de amiben hisz, azért képes bármennyit dolgozni. Már sikeres színész volt, amikor a színművészetin Füst Milán *A lázadó* című darabjának főszerepét elvállalta, lényegében ingyen. Egyéb elfoglaltságai mellett képes volt éjjel próbálni és játszani. Állítja, hogy nagyon szerette *A lázadó* előadását. Miközben a Vígszínházban éppen a *Pájinkás János* címszerepét próbálta. Esténként pedig játszott, utána ment próbálni a színművészetire, ahol általában hajnali négyig dolgoztak. Nyolckor pedig már kelnie kellett ahhoz, hogy a tízórás próbára odaérjen. És mindezt két és fél hónapig csinálta, napi három óra alvással. Nem titkolja, ez volt élete leghúzószabb időszak. Most két-három kávét iszik meg naponta, akkoriban tíz kávé és öt Red Bull simán lecsúszott. A gatyája is ráment...” – írja Gyuriska Jánosról, az legtehetségesebb fiatal színművészről a szigorú ítéző. Egy salgótarjáni művészről, aki 1999-től a Vígszínház tagja.

Fiatal kora ellenére már több jelentős szerepet kapott. Feledhetetlen alakításai között a szakma is kiugró sikerként jegyzi a *Picasso kalandjai* címszerepében és a *Kövekkel a zsebedben* című kétszereplős játékban nyújtott kiváló teljesítményét. Ám a sok mozgással járó szerepeit kénytelen volt leadni, mert az egyik előadás előtt rosszul lett, később kiderült: veleszületett szívbetegsége van; ám a pletykákkal ellentétben folytatja pályafutását, dolgozik és várja az újabb feladatokat.

– Pályád, ha tetszik, egy vargabetűvel kezdődött: katonának készültél, színész lett belőled.

– Valóban, Balassagyarmaton, a katonai középiskolában érettségiztem; s pár héttel később találtam ki ezt a színészesdi dolgot.

– Honnan az ötlet, a fegyelmezett katona „beáll komédiásnak”?

– A fegyelem mindenhol tetten érhető; sőt, van egy mondás: a színház fele fegyelem. Szerintem ez nem így van: a színház fele önfegyelem. S akkor – önfegyelmezett, tehetséges, szorgalmas, egymásra figyelő invenciózus emberek csapatával – jó színházat lehet csinálni. Mivel fegyelmezni már nem kell, ezért a színház másik fele is felszabadul, így sokkal jobb színházi előadások születhetnek.

– Úgy beszélsz, mint aki gyermekkorától erre a pályára készült.

– Pedig nem. Nem voltam diákszínjász, nem voltam obligát fellépő az iskolai rendezvényeken, soha nem mondtam verset. De közben, ahogy egy kis kamasznak szokott, a szárnyaim elkezdtek erre-arra csapkodni; még nem tudtam, hogy merre, csak szerettem volna repülni.

– Mi történt a szárnypróbálgatás időszakában?

– Gitároztam, táncoltam, sokat olvastam. Ez egy egészséges immunválasz volt arra, amit katonaságnak hívunk. Arra a reguláris helyzetre gondolok, anélkül, hogy ezzel bántanám a katonaságot.

– Fegyelmezett színész lettél. Első nekifutásra sikerült pályára állnod?

– Á, dehogy. Először ide, Pestre jöttem dolgozni. Majd felvételiztem a főiskolára, de nem vettek fel. Ezért jelentkeztem a Nemzeti Színházba, oda fölvettek; két évet voltam ott, amikor újra próbálkoztam a színművészetin, ám megint elutasítottak. Ismét dolgoznom kellett egy évet; aztán harmadszori kísérletre már bejutottam a színművészetire, felvettek.

– Kitartó voltál, közben megismerhetted a színház világát a valóságban.

– Jó évek voltak, mert a színész attól színész, hogy embert ábrázol. Huszonhárom éves voltam, amikor elkezdhettem a főiskolát, s a megszerzett élettapasztalat, emberismeret, a főiskolát megelőző évek több mint hasznosak voltak számomra a főiskolás évek alatt.

– Színházi élmények otthon is értek, vagy erre nem adott esélyt a katonaélet?

– Egyetlen salgótarjáni színházi élményem a katonai sulis ideje alatt talán az Egri Gárdonyi Géza Színház... *Egerek és emberek* című darabja volt a József Attila Művelődési Központ színháztermében. Hát ennyi. De tíz év elteltével nagyon furcsa visszatekinteni és megfogalmazni azt, hogy milyen impulzusok és miként csapódnak le a gyermekkorból, a kamaszkorból, ami oda vezetett, hogy színész lettem. Ez egy nagyon rejtélyes út; én nem tudom tetten érni azt a mélyben zajló folyamatot, ami egyszer csak ott manifesztálódott, hogy színész.

– Bizonyára pályatársaid is meglepődtek ezen a fordulaton, ha elmondtad nekik.

– Beszélgettem valakivel, elmeséltem, hogy én honnan indultam, hol nőttem fel: Salgótarjában, a Beszterce-lakótelepen; harmadik emelet, két szoba. Mire ő: „Annyira bődület, hogy színész lett”. Erre megjegyeztem: „Mi van akkor, ha karmester?” A karmester a Kongresszusi Központban vagy a Zeneakadémián nevelkedik...?

– Tény, te egy salgótarjáni lakótelepen nevelkedtél.

– Az egész családom, 1980 februárja óta a Besztercén lakik, én is; ma is ott van az állandó lakcímem.

– A lakótelepi életről nem mondható el, hogy ingerszegény környezet.

– Igen, de nyilván nem a színházművészet mentén.

– A lakótelepen megszerzett élettapasztalat, emberismeret, a „családi drámák” élményanyaga segítheti a munkádat a jellemábrázolás terén. Segíti?

– Nyilván. De ha ennek megfelelő helyzetet keresünk, akkor lehet, hogy példák kellett volna mennem; vagy biztonsági példák.

– Már késő, ismert, elismert színész vagy, filmekben szerepelsz, de milyen viszonyban vagy a szülővárosoddal, Salgótarjával?

– Szeretek hazamenni.

– Mert Salgótarjában nyugodtan sétálhatsz a főutcán, otthon nem ismernek meg – csak vicc...

– Jó, de közben meg tényleg nem... Pesten, ha az Andrássy úton végigmegyek, sokkal több „Helló!” talál meg, mint Salgótarjában. De ezen nincs is mit csodálkozni, tizennégy éves gyerekként eljöttem és tizennyolc éves nagykorúként már Pesten dolgoztam. Szóval, nagyon nem voltam ott.

– Említetted, hogy gyakran hazajársz. Arra is volt már példa, hogy felléptél.

– Mindössze egyszer, a 2004. március 15-i ünnepségen Petőfi Sándor *Salgó* című versét a Városháza előtt, a Múzeum téren mondhattam el; de a József Attila Művelődési Központ színháztermében még nem léptem fel.

– Ugye, ez nem panasz?

– Nem, mert félok, hogy Tarjánban nincs is rá alkalom. Ez sem panasz; mert én valóban szeretek hazamenni. Nagyon. Jó a családdal, jó a városban flangálni. Lehet, hogy Tarjánig nem jutnak el a rólam szóló hírek, s ez az oka annak, hogy én sem kapok visszajelzést, a városból érkező megkeresést, felkérést.

– Tapintatos vagy, ha arra gondolsz, hogy nem járnak moziba, nem olvasnak újságot.

– Lehet, hogy olvasták a rólam szóló cikket, az újságokban vagy az interneten, de nem biztos, hogy azok... Lehet, hogy nem érzik, nekem halálos izgalmat okozna, ha hazai közönség előtt is felléphetnék. Gondold el, itt a Vígben vagy a filmforgatáson már hozzászoktunk a közönség jelenlétéhez, nincs, vagy már nem az a lámpaláz van. Felszívod magad, és akkor, csillogó szemmel: nézzük meg az estét! De ha Tarjánban, a Józsiban kellene föllépnem egy szerepben, annak lenne egy személyesebb tétje is számomra. Azt halálosan bírnám, hogy ott(hon) egyszer föllépjek. Még nem került rá sor.

– De nem tettél le róla?

– Nyilván, de eddig nem volt olyan szusz, amivel oda én megérkezhettem volna.

– Gondolom, a helyi Vertich Stúdió Színpad munkáját is örömmel segítenéd, segítenétek Pindroch Csabával...

– Van ilyen? Nem is hallottam róla; de a lényeg: február 25-én viszont megyek Salgótarjánba, a Kodály Zoltán Általános Iskolába. Oda például már meghívtak; a színjátszó kör tagjaival találkozom.

– Biztató jel. Valaki gondolt rád, valakinek eszébe jutottál.

– Látod! Mindössze ezen múlik. Mindössze ezen múlik, hogy az ember örömmel igent mondjon; megbeszéltünk egy időpontot, ami jó volt nekem is, meg a gyerekeknek is – ez csak ennyi... – és én megyek Salgótarjánba.

– Ami azt mutatja, hogy te nyitott vagy.

– Simán. Olyan vicces, hogy Pesten már számtalan ilyen és ehhez hasonló megkeresést kaptam. Mindig megkérdezik: „Művész úr! A honorárium?!”. Meglepődnek, amikor azt mondom: „Hagyjuk már!” – Nekem tök jó, hogy fiatalokkal dumálok, velük együtt a színházról beszélgetünk, az életükről.

– Az első salgótarjáni „művész-közönség találkozó” is ilyen lesz?

– Hát persze. Nagyon örülök; ez tényleg csak azon múlik, hogy valaki vegye a fáradságot, legyen annyi ötlete: „Basszus, hát tényleg, milyen jó lenne, ha eljönne ide, hozzánk is az a két fiatal tarjáni színész, a Pindroch Csaba meg a Gyuriska János!”

– Annál is inkább, mert példaképek lehetnétek – Pindroch Csaba és Gyuriska János – a kortárs színház- és filmművészet alkotói – és ez nem csupán bók; mérhető, szakmai teljesítményekről van szó.

– Én azt szeretem, ha erre nem lihegünk rá. Azt szeretem, ha leülünk beszélgetni. Erre februárban Salgótarjánban is lehetőséget kaptam, s ennek valóban nagyon örülök. Annak is örültem, amikor az egyik előadás végén, az utcára kilépve, a Víg-színház melletti parkolóban megpillantottam az egyik buszon a „Salgótarján” feliratot; gyerekeket hoztak a vígszínházi előadásra; odamentem hozzájuk, és beszélgettünk. Már nem is tudom, melyik iskola volt? Lehet, hogy a Kodály... Az a lényeg, hogy valaki felismerte a lehetőséget, meg azt a tarjáni fiút a Víg-színház színpadán. Ilyen hülye véletleneknek kellene ahhoz, hogy két salgótarjáni a színház örve alatt összejöjjen.

- Mit jelent számodra az elismerés, a siker, a taps? Csupán színházi kellékek?
- A siker, a rajongók, a taps, a díjak, az elismerés, az ismertség – ezek mind az elvégzett munka melléktermékei. Örülünk neki, fontos, szükségünk van rá, de ha erre koncentrálsz az ember, eltéved.
- Újabb szerepek, tervek?
- Nagy terveim most nincsenek; egészségügyi problémám miatt két szerepet, a *Kövekkel a zsebedbent*, meg a *Picassot* leadtam. Most épp’ Carlo Goldoni *Kávéház* című darabját próbáljuk; márciusban premier, aztán kíváncsian várom a fejleményeket.
- Sokan aggódtak. Megnyugtató, hogy már próbálsz. Minden rendben?
- Kiderült, van egy szívbillentyű problémám. Erről a születési rendellenességről eddig nem tudtam; kiderült, és ez a jobb, mert az extrém megterheléseket azóta elkerülöm.
- A munka mellett lehet-e családalapításra gondolni?
- Ambícióm van, de az a reális helyzet, amit szerelemnek hívnak, most nincs az életemben. Sajnos. Pedig a szerelem a legjobb dolgok egyike.
- Elérhetetlen szerepálmod?
- Szerepálmom? Hát, úgy nagyon az sincs. Gondoljunk bele, ha most azt mondom, hogy Hamlet; és jövőre eljátszom... – vonuljak vissza? Ezért nincs különösebb szerepálmom, nem is hiszek egyetlen szerepben, hogy abban minden benne van. Mint ahogy könyv sincs, amiben minden megtalálható. Nincs olyan dráma, verseskötet. De ha megkérdezik, melyik a kedvenc versed...? Mondhatunk vagy négy-öt költőt, és... Szóval, nekem nincs szerepálmom.
- Amikor a Pesti Színházban, a *Tótékban*, az őrnagy szerepét osztották rád, rád, a fiatal színészre, a siker után azt mondtad: „Az lenne a pályám nagy szerencséje, ha az őrnagy szerepét negyvenöt évesen is megkaphatnám”...
- Még nem voltam huszonnyolc éves, amikor 2000. szeptember 24-én bemutatuk a *Tótékat*... Valóban azt mondtam, jó lenne; de nem szeretek a babérjaimon ülni. Minden nap bizonyítani kell.

Gyuriska János és Pindroch Csaba